

vinná strana vymáhající věřitelce tuto část bytu do 14. dubna 1919 odevzdati. Ustanovení o smlouvě nájemní na poměr uvedený užití nelze, poněvadž užívání bytu bylo povoleno bezplatně. Není tedy povinná dlužnice nájemnicí, ano dle spisů není ani v držení bytu toho. Držitel bytu Max P. není však k vymáhající věřitelce v žádném smluvním poměru a nemůže proto tato proti němu nastupovati. Z jakého právního poměru Max P. byt ten drží, ze spisů na jevo nevychází; podnájemníkem zván býti nemůže již z toho důvodu, že povinná dlužnice, jež pro něho bezplatné užívání bytu toho umluvila, není nájemnicí, jak shora uvedeno. Nelze proto proti Maxu P-ovi užití ustanovení § 568 c. ř. s., a oproti vymáhající věřitelce odvolávati se na ustanovení § 575 c. ř. s. Z toho následuje, že, když povinná dlužnice se smírem zavázala, byt ten vymáhající věřitelce odevzdati, musí se o to postarati, by držitele bytu odstranila, že tedy musí podniknouti jisté jednání k tomu směřující, jež však provéstí může toliko ona sama, aniž jednání to třetí osobou může býti předsevzato a provedeno. Jest tedy dán případ vedení exekuce podle § 354 c. ř. s.

Čís. 490.

O návrhu, by rozvázáno bylo manželství s nezvěstným manželem, jenž byl podán později, než návrh, by nezvěstný byl prohlášen za mrtva, nutno i tehdy provéstí znovu předepsané řízení, když v čase druhého návrhu nebylo ještě o prvému návrhu rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1920, R I 208/20.)

Žádost manželky, by rozvázáno bylo manželství s nezvěstným manželem, byla podána teprve, když bylo již zahájeno řízení o dřívější její žádosti, by manžel prohlášen byl mrtvým. Soud první stolice vyhověl v témž rozhodnutí oběma žádostem. Rekursní soud nevyhověl rekursu, pokud šlo o prohlášení manžela za mrtva, zrušil však usnesení prvního soudu, jímž bylo prohlášeno manželství rozloučeným a nařídil soudu první stolice, by o tomto návrhu zahájil předepsané řízení a, proveda jej, znovu rozhodl. Co do zrušující části uvedl v důvodech toto: O manželčině návrhu, by rozvázáno bylo její manželství s nezvěstným manželem, nebylo vůbec zahájeno řízení ve smyslu § 9 zákona ze dne 16. února 1883 čís. 20 ř. zák. Pozůstalý manžel může sice žádati dodatečně ve smyslu § 9 cit. zák., by manželství jeho bylo prohlášeno rozloučeným, než zákon nařizuje výslovně, by soud o návrhu tom jednal dle předpisů zákona. Z doslovu zákona a z dějin jeho vzniku (zpráva komise panské sněmovny čís. 275 k těsnopisným protokolům IX. sese, těsnopisné protokoly str. 9046 až 9056 o zasedání poslanecké sněmovny ze dne 3. února 1883) vyplývá, že v takových případech dle zjevného úmyslu zákonodárcova jest řízení znovu zavéstí a provéstí a že dlužno jmenovitě stanoviti novou ediktátní lhůtu. Konečné rozhodnutí bude řešiti pouze otázku, zda manželství manžela, již za mrtva prohlášeného, jest považovati za rozvázané.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y.

Podle § 7 obč. zák. nelze § 9 zákona ze dne 16. února 1883, čís. 20 ř. zák. vykládati způsobem, uvedeným v dovolacím rekursu; správným jest naopak výklad soudu rekursního, užití totiž jest obdoby čtvrtého dostavce tohoto § 9. Žádost za soudní výrok, že manželství pokládáti jest rozvázaným, byla totiž podána ovšem dříve, než manžel prohlášen byl mrtvým, ale podána byla později, než došla žádost za prohlášení jeho mrtvým, a teprve, když řízení o této žádosti bylo již zahájeno usnesením ze dne 6. července 1919 a veřejnou vyhláškou. V § 9 zákona z roku 1883 není výslovně uvedeno, jak sluší o takové pozdější žádosti rozhodnouti; vzhledem na ustanovení § 7 obč. zák. užití jest zde obdoby čtvrtého odstavce onoho § 9. Z odstavce toho totiž nevysvítá, že platí výhradně jen pro případ, v něm naznačený, a pro užití obdoby jeho v případě, o který jde, mluví týž důvod, jako v případě, v odstavci čtvrtém výslovně uvedeném; nutno totiž provésti náležitě soudní řízení o žádosti za výrok, že manželství jest pokládáti rozvázaným, a jedině soudní řízení lze vzítí za základ soudního rozhodnutí o o b o u žádostech jen tenkrát, jestliže toto řízení bylo provedeno o žádostech o b o u; za základ rozhodnutí o žádosti, týkající se manželského svazku, nelze však vzítí řízení, provedené pouze o žádosti za prohlášení nezvěstného mrtvým. Okolnost, zdali v případě, že řízení provedeno bylo jen o návrhu na prohlášení mrtvým, bylo již nebo nebylo dosud vydáno konečné soudní usnesení, není vzhledem na povahu věci tak důležitá, by podle ní bylo nutno, řízení nové zahájit a provésti čili nic.

Čís. 491.

Stavbyvedoucí a polír náležejí k osobám, jmenovaným v § 2, čís. 1 zákona o obch. pom.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1920, R I 220/20.)

Žaloba, již domáhal se polír náhrady mzdy za výpovědní lhůtu penízem, přesahujícím 1.000 K, podána byla u okresního soudu na základě § 49 čís. 6 j. n. Námitce věcné nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Přislušnost soudu dle § 49 čís. 6 j. n. odůvodněna není, poněvadž žalobce, jak jest zřejmo z jeho tvrzení, nenáleží k osobám v § 49 čís. 6 j. n. jmenovaným, práce domácí a nižší vykonávajícím. Žalobce byl zaměstnán při živnosti stavební, podrobené živnostenskému řádu. Přislušnost okresního soudu dle § 37 zákona o soudech živnostenských není odůvodněna, poněvadž žalobce nenáleží k pomocným pracovníkům dle § 73 odstavec první živn. řádu, žalobce spíše náleží k osobám, konajícím nekupecké vyšší úkony, jaké má na mysli § 1 a § 2 zákona o obchodních pomocnících. V místě není živnostenského soudu, na nějž by tato rozepře náležela; soud má za to, že tu jest příslušným soudem sborový soud, hledě na hodnotu předmětu sporu, podle ustanovení § 50 j. n. (viz rep. nálezu čís. 229, dále »Právník« 1919 str. 49). R e k u r s n í s o u d námitku nepřislušnosti zamítl. D ů v o d y: Dle toho, co